

et saadant Tilfælde i Bladene, idet en gammel Skibsfører har indsendt en Artikel til „Nationaltidende“, hvori han gør opmærksom paa, at der paa ny i den samme Sø, den biscayiske Bugt, er sket en lignende Ulykke som den, jeg omtalte, hvorved en ung Letmatros er gaaet over Bord fra Klyverbommen og er blevet borte. Der er af Ministeriet nævnt, at man ved Udarbejdelsen af de nærmere Regler vil underkaste hele dette Spørgsmaal en indgaaende Overvejelse, og jeg vil da netop ogsaa under Henvisning til dette sidste Ulykkestilfælde af samme Art som det før berørte henstille, at dette Spørgsmaal bliver overvejet meget nøje i Ministeriet, og at de Regler, som bliver udarbejdet, vedrørende denne Sag, bliver saadanne, at de giver nogen Betyggelse for Søfolks Liv, naar de er ude paa dette farlige Arbejde.

Ogsaa Spørgsmaalet om Redningsmateriellet om Bord i Skibe har foranlediget indgaaende Drøftelser og Undersøgelser, hvis Resultater har været af en saadan Art, at Udvalget har kunnet føle sig i al Almindelighed tilfredsstillet med det, der er fremkommet. Med Hensyn til de Skibe, som gaar paa Langfart, er der i Londoner-Konventionen af 1914 et Reglement, som foreskriver, at der skal være Redningsmateriel til alle ombordværende. Derimod er der ikke særlige Bestemmelser med Hensyn til de Skibe, som gaar i Kystfart, og de søgaaende Skibe, som gaar i indskrænket Fart. Det er oplyst og staar i Betænkningen, at der i disse Skibe kun findes Baadplads til henholdsvis 25—30 og 40—45 pCt. af det største tilladte Passagerantal. Her er Tale om Skibe, som bevæger sig paa et meget stort Omraade, fra Grænsen af Fjerntrafikken indtil den allersnærvreste Lokalfart, og man hævder — og det er sikkert rigtigt —, at det vil være næsten umuligt i en Lov at give udtømmende Regler for, hvorledes disse Forhold skal ordnes, hvorledes Redningsmateriellet skal være. Idet man i Betænkningen peger paa, at Ansvaret for Redningsmateriellet i dette Tilfælde udelukkende hviler paa Administrationen og Tilsynet, gaar man ud fra, at der i hvert enkelt Tilfælde vil blive truffet de Foranstaltninger, som er nødvendige til at sikre Mandskabets og Passagerernes Liv i Tilfælde af indtrædende Ulykke til Søs, og derfor stiller man heller ikke i denne Henseende Ændringsforslag om lovfæstede Regler.

Der er fra en af de Organisationers Side, som har med Søfartsforhold at gøre,

Dansk Sejlskibsrederiforening for mindre Skibe, anket over, at de danske Smaaskibe vil blive stillet i et vanskeligt Forhold overfor fremmede Smaaskibe, naar der i Loven kræves, at de danske Skibe skal være forsynede med Lasteliniemærke, medens en tilsvarende Bestemmelse ikke findes for fremmede Smaaskibe, der ligger og lossere og lader i vore Havne. Man har derfor udtalt Ønske om, at danske Skibe maatte blive stillet paa lige Fod med de fremmede med Hensyn til dette Krav. Der er imidlertid i Loven aabnet Adgang for Ministeren til at træffe Undtagelsesbestemmelser, saaledes at man kan fritage danske Skibe for at indføre Lasteliniemærke, hvis man ikke finder, at alle Forhold taler for, at et saadant Mærke indføres. Endvidere gives der i Lovforslagets § 3 en Hjemmel for Ministeren til at overføre Lovens Bestemmelser paa fremmede Skibe, som henligger i danske Havne, og man har derfor heller ikke fundet Anledning til at stille Ændringsforslag om dette Punkt.

En anden Organisation, Søfartsteknisk Forening, har anmodet om at faa indført en Række Ændringer i Lovforslaget, men da disse Ændringer i alt væsentligt vilde være af en saa speciel Natur, at de ikke egnede sig til at blive indført i denne Lov, der, som det blev stærkt fremhævet ved første Behandling, nærmest er en Ramme om de Regler, der skal udarbejdes af Administrationen, har man ment, at det var rigtigst, at Organisationen henvendte sig til Ministeriet, naar disse Regler skulde udarbejdes, saa at man saaledes maaske kunde faa Adgang til at øve Indflydelse paa disse Regler.

Dernæst har man fra den samme Organisationers Side ønsket, at Klassifikations-selskaberne fik en lignende Autoritet som den, Ministeriet gennem Loven faar med Hensyn til Tilsynet, saaledes at naar et Klassifikationsselskab havde foretaget et Syn, skulde det have samme Gyldighed som et, der var foretaget af Statens Tilsynsmænd. Heroverfor maa Ministeriet imidlertid hævde, at en saadan Bestemmelse er umulig efter de Regler, der nu for Tiden er gældende Landene imellem; det maa være Ministeriet, som staar med det fulde Ansvar overfor fremmede Regeringer med Hensyn til de Spørgsmaal, der hører her ind under, og man har derfor ikke kunnet imødekomme Søfartsteknisk Forening paa dette Omraade.

De stillede Ændringsforslag er, som før bemærket, stillede af Udvalget og tiltraadte af Ministeren. Det første gaar ud